

než je třeba, by byl věřitel úplně uspokojen. Podle hledisk, plynoucích z těchto ustanovení, jest posuzovati návrh povinné na zrušení mobilární exekuce. Soud exekuci povolující nemohl sice zamítnouti návrh na mobilární exekuci podle § 14 ex. ř., ježto z návrhu neplynulo, že exekuce na vklad u poštovního šekového úřadu povede k úplnému uspokojení vymáhající věřitelky. Když však povinná podala návrh na zrušení mobilární exekuce ještě před jejím výkonem, směřoval tento návrh zřejmě k tomu, by exekuce vedená jednak na vklad u poštovního šekového úřadu, jednak na movitosti, byla omezena na jeden způsob, totiž na exekuci na vklad. Na exekučním soudu bylo, by podle § 55 ex. ř. zjistil, pokud exekuce na vklad povede k uspokojení vymáhající věřitelky. Prvý soud tak neučinil, ale rekursní soud zjistil, že zabavený vklad povinné u poštovního šekového úřadu činí přes 200.000 Kč. Z toho plyne, že exekuce vedená na vklad může vésti k úplnému uspokojení vymáhající věřitelky. Pohledávka, pro niž byla exekuce povolena, činila 46.474 Kč s 6% úroky od 1. prosince 1926 a s útratami 8.101 Kč. Ke krytí této pohledávky i útrat exekuce stačila exekuce na vklad. Proto měl exekuční soud omeziti exekuci jen na tento vklad a rekursní soud nechybil, učiniv tak. Není správné mínění stěžovatelky, že omezení exekuce na jeden způsob, totiž zrušení současné exekuce, vedené ještě jiným způsobem, jest vázáno na podmínky § 39 ex. ř. Tu platí zvláštní ustanovení § 41 ex. ř., ježto jde o částečné zrušení (omezení) exekuce. Rovněž nesprávný je názor, že omezení exekuce podle § 41 ex. ř. na jeden z několika navržených způsobů jest možné jen, je-li vymáhající věřitel již uspokojen. To se zřejmě přičí § 41 ex. ř.

Čís. 10478.

Pro příslušnost soudu podle § 9 aut. zák. nerozhoduje, zda škoda uplatňovaná z provozu automobilu jest opřena o předpisy automobilového zákona, či o předpisy občanského zákona o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, R I 1018/30.)

Žalobu, již se žalobce domáhal na žalovaných náhrady škody, která mu byla způsobena na těle, oděvu a ušlém zisku neopatrnou jízdou automobilu, náležejícího prvému žalovanému a řízeného druhým žalovaným, zadal žalobce na okresním soudě, v jehož obvodu se stal úraz. K námitce věcné a místní nepříslušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud i tu i onu námitku zamítl. Důvody: Ježto ustanovení § 9 automobilového zákona ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. dává žalobci možnost podati žalobu též u věcně příslušného soudu, v jehož obvodu se škodná událost přihodila, a zákon nerozlišuje, zda nárok spočívá na zostřeném ručení ve smyslu ustanovení §§ 1 a 2 tohoto zákona, či na předpisech občanského zákona, jest mezispor o příslušnost dovolaného soudu, v jehož obvodu dle nepopřeného tvrzení žaloby ke škodné události došlo, citovaným ustanovením zákona vlastně rozhodnut.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu nejsou s to, by otřásly správností úsudku rekursního soudu, že ustanovením § 9 aut. zák. zřízena byla nová příslušnost soudu na výběr co do škod z provozu silostrojů, bez rozdílu, zda jest škoda uplatňovaná žalobou opřena o předpisy zákona automobilového, či o předpisy občanského zákona o náhradě škody. Jest proto stěžovatele odkázati na správné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odpovídá i stavu spisů i zákonu, najmě doslovu § 9 zákona aut. Poukaz stěžovatele k ustanovení § 8 zákona aut. na odůvodnění názoru, že příslušnost podle § 9 zákona aut. jest podle zákonodárcova úmyslu vztahovati jen na ty případy náhrady škody, kde žalobce nárok opírá o předpisy automobilového zákona, není s to správnost tohoto názoru opodstatniti, poněvadž předpis § 8 zákona aut. stanoví jen přísnější ručení vlastníka silostroje, po případě osob, které na jeho místo vstupují co do jeho ručení za osoby třetí při žalobách o náhradu škody, kteréžto ustanovení jest odchylkou od předpisu občanského zákona a jen proto o předpisech těch v tomto zákonném ustanovení se děje zmínka.

Čís. 10479.

Výhoda § 3 zákona ze dne 21. dubna 1882, čís. 123 ř. zák., platí i o počtích déle sloužících osob mužstva branné moci.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, R I 30/31.)

Návrh poddlužníka (československého státu), by byla zrušena exekuce povolená proti délesloužícímu četaři zabavením a příkázáním dvou třetin žoldu a premie, soud první stolice zamítl. Rekursní soud exekuci zrušil. D ů v o d y: Rekursní soud uznává za správný názor stěžovatelův, opřený o posudek nejvyššího soudu, uveřejněný ve Věstníku min. sprav. z r. 1928 str. 208 a násl., že zabavené počty povinné strany jsou z exekuce vyňaty, neboť povinná strana jako délesloužící náleží podle § 136 a § 137 branných předpisů ze dne 15. září 1927, čís. 141 sb. z. a n. do stavu mužstva, poměr vojenského mužstva při konání branné povinnosti není smluvním služebním nebo pracovním poměrem, pročež jeho počty nelze považovati za služební platy podle § 1 zákona čís. 314/1920 sb. z. a n., nýbrž zůstává pro ně v platnosti § 3 zák. čís. 123/1882 ř. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Z ustanovení § 19 branného zákona ze dne 19. března 1920, čís. 193 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 8. dubna 1927, čís. 53 sb. z. a n. jest nepochybné, že služba déle sloužících jest další činnou službou vojenskou, pro kterou podle § 141 prováděcího nařízení ze dne 15. září